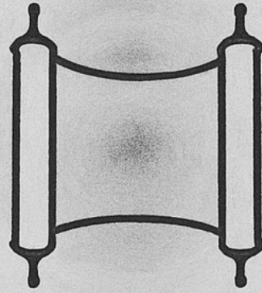


בס"ד

The Maharal Of Prauge

תפארת ישראל

Chapter 7



לע"נ

שָׁרָה מְרִים בֵּת אַבְרָהָם

Dedicated By:

משפחת ליטשקאווסקי

To find more Maamarim and to dedicate one visit:

ChassidusNow.com

The Maharal of Prague

תפארת ישראל

The Splendor of Israel

Chapter 7

Introduction

This discourse by the Maharal of Prague explores the profound relationship between mitzvos and the human soul. Drawing upon the structure of creation, the Maharal shows how mitzvos are not merely commandments to do good deeds but essential tools in crafting the inner spiritual order of man. Every mitzvah corresponds to a part of the human being and of the cosmos, shaping not only our actions but our very form and place within the divine framework. Uniquely, the Maharal also explains why some commandments, if performed by a non-Jew, would incur punishment—not because the deed is bad, but because mitzvos function within a specific soul-system and are not universally applicable. The discourse culminates in a Messianic vision in which mitzvos like shechitah (ritual slaughter) will no longer be needed—because in the future, man will be refined by his very nature and not require the same external discipline. This maamar thus weaves together mystical anthropology, halachic order, and eschatological perfection in one deeply structured vision of Torah and humanity.

המצוות עושות את האדם לבעל שבל

The mitzvos make a person into a bearer of burden.

After we have explained to you that the attributes of Hashem, may He be blessed, are decrees upon Yisrael, like a king who decrees upon his people, you should not think, as did the Rambam of blessed memory (Moreh Nevuchim, Part III, Chapter 48), in his explanation of this statement, that our Sages of blessed memory held that He decreed the commandments upon us and that they have no reason—rather, they are a decree to test and refine Yisrael if they will keep His commandments.

אחר שבארנו לה כי מדות השם יתברך גזרות על ישראל, כמלה הגוזר על עמו. אין עליה לחשב כמו שחשב הרמב"ם זכרונו לברכה (מורה נבוכים חלק ג פרק מח) בפרוש המאמר הזה, שדעת חכמינו זכרונו לברכה שגזר עלינו המצוות, ואין להם טעם, רק שהם גזרה לנסות ישראל ולצרף אותם. אם ישמרו את מצותיו.

And he (the Rambam) brought support for this from their statement in Bereishis Rabbah (44:1): “And does it matter to the Holy One, blessed be He, whether one slaughters from the neck or from the back of the neck? Rather, the mitzvos were only given to purify the creatures,” as it is said (Mishlei 30:5): “Every word of God is pure.” Until here.

והביא לזה מאמרם בבראשית רבה (מד, א): וכי מה אכפת להקדוש ברוך הוא אם שוחט מן הצואר, או שוחט מן הערף, הרי לא נתנו המצוות אלא לצרף בהן הבריות, שנאמר (משלי ל, ה): "כל אמרת אלוה צרופה" עד כאן.

And the Rambam of blessed memory explained by this that Hashem, may He be blessed, gave the mitzvos to test and refine the creatures. And his understanding, of blessed memory, in the parable, is that every single mitzvah certainly has a reason why He commanded that specific mitzvah. But regarding the details within the mitzvah—because every mitzvah has specific details—these have no reason.

ויפרש הרמב"ם זכרונו לברכה בזה, כי השם יתברך נתן המצוות לנסות ולצרף בהן הבריות. ודעתו זכרונו לברכה בהמשל, כי לכל מצוה ומצוה אין ספק שיש בה טעם למה צוה במצוה זאת. אבל לדברים הפרטיים שהם במצוה, כי כל מצוה ומצוה יש בה דברים פרטיים, אין להם טעם.

The Maharal of Prague

תפארת ישראל

The Splendor of Israel

Chapter 7

And on this he said: “And does it matter to the Holy One, blessed be He, whether one slaughters from the neck or from the back of the neck?”—because slaughtering from the neck is a specific detail. For the commandment of slaughtering—that he should slaughter and not tear—is something with a reason. But that he should slaughter from the neck and not from the back of the neck—that matter has no reason. These are his words.

But certainly, there is no reason to accept this interpretation. For regarding the entire Torah, the verse says (Devarim 4:8): “And what great nation is there that has statutes and ordinances so righteous as all this Torah?” And it also says (ibid., verse 6): “And you shall guard and do them, for this is your wisdom and your understanding in the eyes of the nations, who shall hear all these statutes...” etc.

Thus, everything in the Torah, in general and in detail, is wisdom. And not as he (the Rambam) thought, that the detailed matters have no reason at all, for that would not be a Torah of wisdom.

And the Ramban explained this (Devarim 22:6), that what was said—“And does it matter to the Holy One, blessed be He...” etc.—was meant in the sense of (Iyov 35:7), “And if you are righteous, what do you give Him?” But certainly, the Holy One, blessed be He, commanded the mitzvos for benefit and for good for them for all time.

And the Midrash of the Sages in “Yilamdeinu” (Tanchuma Shemini 8), on the portion “This is the animal” (Vayikra 11:2), says: “And does it matter to the Holy One, blessed be He, whether one slaughters an animal and eats, or strangles and eats? Do you benefit Him at all, or sustain Him at all?”

“And does it matter to the Holy One, blessed be He, whether one eats pure things or impure things?”—“If you are wise, you are wise for yourself” (Mishlei 9:12). Behold, the Torah was given only to refine the creatures, as it is said (Tehillim 12:7): “The words of Hashem are pure words,” etc., and (Mishlei 30:5): “Every word of God is refined.”

ועל זה אמר: וכי מה אכפת להקדוש־ברוך־הוא אם שוחט מן הצואר או מן הערף, כי שחיטת צואר דבר פרט. כי מצות שחיטה שישחט ולא ימלק – יש בו טעם, אבל שישחט מן הצואר ולא ישחט מן הערף – לדבר הזה אין לו טעם. כן הם דבריו.

ובודאי אין טעם לפרוש הזה. כי על כל התורה אמר הכתוב (דברים ד, ח): "כי מי גוי גדול אשר לו חקים ומשפטים צדיקם ככל התורה הזאת" ואמר עוד (שם נשם, ו): "ושמרתם ועשיתם כי היא חכמתכם ובינתכם לעיני כל העמים אשר ישמעון". כל החקים האלה וגו'.

והרי כי כל דבר שבתורה, בכלל ובפרט, הכל דברי חכמה. ולא כמו שחשב הוא (הרמב"ם) כי לדברים הפרטעים אין טעם כלל, כי לא היה זה תורה של חכמה.

והרמב"ן פרש בזה (דברים כב, ו) כי מה שאמר: וכי מה אכפת להקדוש־ברוך־הוא וכו', רצה לומר על דרך (איוב לה, ז): "ואם צדקת מה תפעל לו", אבל בודאי הקדוש־ברוך־הוא צנה המצות לתועלת ולטוב להם כל הימים.

ומדרש חכמים בילמדנו' (תנחומא שמיני, ח) פרש"ה "זאת החיה" (ויקרא יא, ב): וכי מה אכפת להקדוש־ברוך־הוא בין שוחט בהמה ואוכל, או נותר ואוכל. כלום אתה מועילו, או כלום אתה מניקו.

וכי מה אכפת להקדוש־ברוך־הוא אם אוכל טהרות או טמאות, "אם חכמת חכמת לך" (משלי ט, יב). הא לא נתנה תורה אלא לצרף הבריות, שנגאמר (תחלים יב, ז): "אמרות ה' אמרות טהרות וגו'". ונאמר (משלי ל, ה): "כל אמרת אלוה צרופה".

The Maharal of Prague

תפארת ישראל

The Splendor of Israel

Chapter 7

Just as He has no need for the light of the Menorah or for the incense or the like—rather, let us know the truth and merit through it until we become worthy that He, may He be blessed, should protect us.

כמו שלא יצטרך הוא לאורה של מנורה ולקטורת וכיוצא בזה. רק נדע האמת ונזכה בו, עד שנהיה ראויים להיות הוא יתברך מגין עלינו.

For most of our glory and praise in our songs is reckoned as nothing and void—on this he (the Ramban) brings proof from the matter of one who slaughters from the neck or the back of the neck, to say that they are all for our benefit and not for the Holy One, blessed be He.

כי רב כבודנו וספורינו בתהלותינו, לאפס ותהו נחשבנו על זה מביא ראיה מן השוחט מן הצואר או מן הערף, לומר שכלם לתועלת לנו, ולא להקדוש-ברוך-הוא.

“For what does it matter to Him?” etc.—Rather, they are for us, to guide us in the paths of mercy, even at the time of slaughter.

כי מה אכפת ליה' וכו', אלא לנו הם להדריכנו. בנתיבות הרחמים אף בשעת שחיטה.

And he (the Ramban) brought another proof (Tanchuma ibid): “Or what does it matter if one eats pure foods”—meaning foods that are permitted to eat—“or impure foods,” which are forbidden foods, about which the Torah said (Vayikra 11:28): “They are impure to you.”

והביא (הרמב"ן) ראיה אחרת (תנחומא שם): 'או מה אכפת אם אוכל טהרות', והם המאכלים המתרים לאכל, 'או טמאות', והם המאכלות האסורות, שאמרה בהם התורה (ויקרא יא, כח): "טמאים הם לכם".

Only so that we become spiritually clean, wise, and insightful—for this is the truth, etc.

רק להיותנו נקני הנפש חכמים משפילים שהוא 'האמת וכו'.

And furthermore, in the Midrash “Yilamdeinu” in the portion “This is the animal” (Tanchuma ibid., 7): Thus said David (Tehillim 18:31): “The God, His way is perfect; the word of Hashem is refined”—in order to refine His creations.

ועוד במדרש בילמדנו בפרשת "זאת החיה" (תנחומא שם, ז): כף אמר דוד (תהלים יח, לא): "האל תמים דרכו אמרת ה' צרופה" - בשביל לצרף את בריותיו.

“What does it matter to the Holy One, blessed be He, if Yisrael eats without slaughter, or that Yisrael strangles and eats, slaughters from the neck or from the back of the neck?” You must know that we were only commanded regarding slaughter in order to refine Yisrael.

מה אכפת להקדוש-ברוך-הוא שיאכל ישראל בלא שחיטה, או שיהא ישראל נוחר ואוכל, שוחט מן הצואר ומן הערף. תדע שלא נצטוו על השחיטה, אלא לצרף את ישראל.

For in the future, He will make a feast for the righteous, and there will be no slaughter there, etc. Rather, it is only to test and refine Yisrael. Until here.

כי לעתיד לבא עושה סעודה לצדיקים, ואין שם שחיטה וכו'. אלא בשביל לבדק ולצרף את ישראל, עד כאן.

And we have already said that it is impossible to say that the mitzvos of the Torah—according to how the Ramban of blessed memory explained—are to establish good traits within us. For this cannot be said, since for most mitzvos we do not know their reasons. And if so, what path will the light of the mitzvos dwell in?

וכבר אמרנו שאי אפשר לומר שיהיו מצות התורה - על דרך שפרש הרמב"ן זכרונו לברכה - לקבע בנו מדות טובות, כי לא תוכל לפרש כן, כי רב מצות לא נדע טעמם. ואם כן איזה דרך ישפן אור המצות

The Maharal of Prague

תפארת ישראל

The Splendor of Israel

Chapter 7

However, that which was said (Bereishis Rabbah 44:1): “The Torah was only given to refine the creations,” the explanation is not that the mitzvos refine a person through guiding him in good and proper character traits.

For with that, it would be difficult, just as we have written above—for such a matter would be fitting only with those mitzvos whose reason is known to us. But regarding those mitzvos whose reason is hidden from us, we cannot say so.

Rather, the mitzvos themselves refine the soul of a person to return it to Hashem.

And therefore, Hashem, may He be blessed, arranged for him negative commandments, because through this structure a person will not depart from the proper order at all.

And to indicate that the negative commandments provide a person with a structure so that he not stray from what is fitting, He immediately gave the person seven commandments—all of them negative commandments—as we have explained the matter of these seven commandments in the composition *Gevuras Hashem* (Chapter 66), see there.

And this is because we have already said that a person has a structure within himself. And whatever he structures, the departure from his order is in six directions.

Like you would say: this point, which is positioned in this place, has deviation that exits from its unity and order either to the right or to the left, or forward or backward, or upward or downward.

And these six things are what it has as deviation from its unity and order. But absolute nullification is something other than this—it is a seventh concept.

It follows that the thing has deviation in seven ways. And even though this applies in the heavenly spheres—that to a physical object there are six spatial directions, as we said—

—nevertheless, even in non-physical matters, one still finds “right and left,” as it says (Devarim 17:11): “Do not deviate from all they instruct you, right or left.”

אָמַנְם מֵה שְׁאָמַר (בְּרֵאשִׁית רַבָּה מֵד, א): "לֹא נִתְּנָה תּוֹרָה רַק לְצַרֵּף הַבְּרִיּוֹת, אִין הַפְּרוּשׁ כִּי הַמִּצְוֹת הֵם מְצַרְפִּים הָאָדָם בְּמֵה שְׂיִדְרִיף הָאָדָם עֲצָמוּ בְּמִדּוֹת הַטּוֹבוֹת וְהַהֲגוּנוֹת.

שְׁבִזָּה יִקְשֶׁה כְּמוֹ שְׁכַתְּבֵנו לְמַעְלָה, כִּי דָבָר זֶה הִיָּה הֲגוֹן בַּמִּצְוֹת אֲשֶׁר נִדַּע טַעְמָם, אָבָל בַּמִּצְוֹת שֶׁנֶּעְלָם מֵאֲתָנוּ טַעַם שְׁלֵהֶם, לֹא נוֹכַל לוֹמַר כֵּן.

אָבָל הַמִּצְוֹת בְּעֲצָמָן מְצַרְפִּים נַפְשׁ הָאָדָם לְהַשִּׁיב 'אוֹתָהּ אֶל ה'.

וְלִכְךָ סֵדֵר הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ אֱלֹו מִצְוֹת לֹא תַעֲשֶׂה, כִּי עַל־יְדֵי סֵדֵר הַזֶּה הָאָדָם אֵינוֹ יוֹצֵא מִן הַסֵּדֵר כָּלָל.

וְהַזֵּרוּת כִּי מִצְוֹת לֹא תַעֲשֶׂה נּוֹתְנִים לְאָדָם סֵדֵר שֶׁלֹּא יֵצֵא מִן הָרְאוּי, נִתֵּן לְאָדָם מִיָּד שְׁבַע מִצְוֹת, כָּלֵם מִצְוֹת לֹא תַעֲשֶׂה, כְּמוֹ שֶׁבִּאֲרָנוּ עֲנִין אֵלּוֹ שְׁבַע מִצְוֹת בְּחִבּוּר גְּבוּרַת ה' (פָּרָק 10) עֵינֵן שֶׁם

וְזֶה כִּי כִּבֵּר אֲמָרְנוּ שֶׁהָאָדָם יֵשׁ לוֹ סֵדֵר בְּעֲצָמוֹ. וְכָל אֲשֶׁר הוּא מְסֻדֵּר, הִיצִיאָה מִן הַסֵּדֵר שְׁלּוֹ הוּא בְּשֵׁשׁ פְּנִיִם.

כְּמוֹ שֶׁתֵּאֵמַר הַנִּקְדָּה הַזֹּאת הַמִּיֻּקְדָּת בְּמָקוֹם זֶה, יֵשׁ לָהּ וְצִיאָה שְׁיִוְצֵאת מִן הַיְחִוּד וְהַסֵּדֵר שְׁלֵה לְיָמִין אוֹ לְשִׁמְאַל, אוֹ לְפָנִים אוֹ לְאַחֹר, אוֹ לְמַעְלָה אוֹ לְמַטָּה.

וְאֵלּוֹ שֵׁשׁ דְּבָרִים הֵם מֵה שְׁיֵשׁ לָהּ נְטִיָּה מִן הַיְחִוּד וְהַסֵּדֵר שְׁלֵה. אָבָל הַבְּטוּל לְגַמְרֵי הוּא דָבָר זוּלַת זֶה, וְהוּא עֲנִין שְׁבִיעִי

נִמְצָא שֶׁהַדָּבָר יֵשׁ לוֹ וְצִיאָה בְּשִׁבְעָה דְּבָרִים. וְאֵם כִּי זֶה שְׂיָף בְּרִחְקִים הַנְּשִׁמָּיִים, שְׁיֵשׁ אֶל הַגֹּשֶׁם שֶׁשֶׁה צְדָדִים אֵלּוֹ אֲשֶׁר אֲמָרְנוּ

אָבָל בְּדְבָרִים הַנִּבְדָּלִים לֹא שְׂיָף כָּל זֶה, מְכָל מְקוֹם תִּמְצָא גַם־כֵּן יָמִין וְשִׁמְאַל בְּדָבָר שֶׁאֵינוֹ בְּשִׁמִּי, כְּמוֹ שְׁכַתּוּב (דְּבָרִים יז, יא): "לֹא תִסּוּר מְכָל הַדְּבָרִים 'אֲשֶׁר יוֹרוּךְ יָמִין וְשִׁמְאַל

The Maharal of Prague

תפארת ישראל

The Splendor of Israel

Chapter 7

Behold, you find “right and left” even in that which is not physical—it is only said regarding a matter of unique structure, that it not deviate from its unity and order.

And so too it can be said regarding all six directions, until one remains in his order and unity, and has no deviation in any respect from his unity and order—due to these seven Noahide commandments, which are all negative commandments.

For sometimes he departs from this unity in one way, and sometimes in its opposite, and sometimes there is complete nullification.

And one who understands will understand in these seven mitzvos, that they preserve and establish a person upon his unity and his order, as explained in the composition *Gevuras Hashem*, that his unity and order stands upon seven; for it cannot be with fewer.

Therefore, he has seven commandments which establish him upon the unique structure he possesses.

However, Yisrael—the people of Hashem, whom He chose and who became more and more united with Hashem, for they have a uniquely divine soul to a greater degree—became further united through negative commandments, which are 365 (Makkos 23b), in accordance with their uniqueness.

As they are uniquely united, they became further unified, so that they not depart from the proper order. And they became further united through positive commandments, which are 248 mitzvos.

For the soul that dwells in the body inclines itself toward nature, even though it is in truth a divine soul from above—it merely stands within a body.

Therefore, it is necessary to extract it from nature and have it cleave to Him, may He be blessed.

And this is through the mitzvos, whose performance is based on intellect that sets order for the person.

And through doing the mitzvah—which is an intellectual order—the person has connection to the intellect, and leaves the natural condition in which he stands. And then he has connection to Him, may He be blessed.

הרי תמצא ימין ושמאל אף שלא בדבר הגשמי. רק הוא נאמר בבחינת הדבר המיוחד והמסדר, שלא יתנה וציאה לו מן היחוד והסדר.

וכמו כן שנה לומר בכל הששה צדדין, עד שיהיה נשאר בסדר וביחוד שלו. ואין לו וציאה בשום בחינה מן היחוד והסדר לשום צד על-ידי אלו שבע 'מצות בני נח, שהם לא תעשה.

כי פעם יוצא בדבר זה מן יחודו, ופעם בהפכו, ופעם הוא בטול אלו לגמרי.

ומי שהוא מבין, יבין באלו שבע מצות אשר הם שומרים ומעמידים את האדם על יחודו ועל סדר שלו, כמו שהתבאר בחבור גבורת השם, כי יחודו; וסדר שלו עומד על-ידי שבעה, כי אי אפשר בפחות לכה היו לו שבע מצות מעמידים אותו על יחוד שיש לו.

אמנם ישראל עם ה', אשר בחר בהם, ונתתו אל השם יתברך יותר ויותר, שיש להם נפש מיוחדת אלהית ביותר, ונתתו עוד במצות לא תעשה' שהם (שס"ה) (מכות כג, ב

כפי אשר הם מיוחדים, נתתו יותר שלא יצאו מן הסדר הראוי, ועוד נתתו במצות עשה' שהם רמ"ח מצות.

כי הנפש שהיא עומדת בגוף נוטה עצמה אל הטבע, והיא באמת נפש אלהית מלמעלה, רק שהיא עומדת בגוף;

צריך להוציא אותה מן הטבע, ולהיות לה דבקות בו יתברך.

וזהו על-ידי המצות, אשר מעשה המצות הוא לפי השכל אשר מסדר לאדם.

ועל-ידי שעושה המצוה, שהיא סדר שכלי, יש לאדם דבקות בשכלי, ויוצא מן הטבע שהאדם עומד בו, ואז יש לו דבקות בו יתברך.

The Maharal of Prague

תפארת ישראל

The Splendor of Israel

Chapter 7

And this is what it says (Bereishis Rabbah 44:1): “And what does it matter to the Holy One, blessed be He, whether one slaughters from the neck or slaughters from the back of the neck, whether one eats pure foods or eats impure foods.”

The intention is that Hashem, may He be blessed, does not desire the act of slaughter for its own sake, as though it were inherently good—for what difference does it make to the Holy One, blessed be He, whether the slaughter occurs from the neck or from the back of the neck, once the living being has been killed?

Rather, the Torah was only given to refine the creations—so that man’s action aligns with the intellectual order given from Hashem, may He be blessed.

And this is purification and refinement of the soul—when it cleaves to the intellectual, then it has attachment to Hashem, may He be blessed.

And this is what it says (Tehillim 18:31): “The word of Elokah is refined; He is a shield to all who take refuge in Him.” And they said (Tanchuma Shemini 8): “So that He may be a shield for you”—meaning, when a person’s soul is purified from the material nature, then the soul has attachment to Hashem, may He be blessed, and Hashem, may He be blessed, is with the person, shielding and protecting him.

And know further: the seed that is planted in the ground brings forth a tree, fruit, leaves, and branches.

The leaves and blossoms have a particular form that is fitting to the seed based on its unique nature.

And do not say that if it brought forth branches and leaves of a different form, that it would be bad. Rather, it is because such is the decree of the nature of the seed.

And in this form and appearance, the seed reaches its complete actualization—it is complete when it produces leaves and fruits according to what is fitting to the seed’s nature.

And likewise is the soul itself, which is from above—it is pure and refined, but was placed in the human body below.

וְזֶה שֶׁאָמַר (בְּרֵאשִׁית רַבָּה מִד, א): "וּמָה אֲכַפֵּת לְהַקְדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא בֵּין שׁוֹחֵט מִן הַצְּוּאָר וּבֵין שׁוֹחֵט מִן הָעֶרֶף, בֵּין אוֹכֵל טְהוֹרוֹת וּבֵין אוֹכֵל טְמֵאוֹת."

וְרָצָה לֵאמֹר כִּי אֵין הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ חֹפֵץ בְּשִׁחִיטָה מִצַּד הַשִּׁחִיטָה בְּעֶצְמָהּ שֶׁהוּא דָּבָר טוֹב, כִּי מָה אֲכַפֵּת לְהַקְדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא בְּשִׁחִיטָה בְּעֶצְמָהּ, כִּי אַחֵר שֶׁהוּא מִפְּסִיד הַבְּעֵל חַי – מָה לִּי אִם מִפְּסִידוֹ מִן הַצְּוּאָר, אוֹ מִן הָעֶרֶף.

אֵלֹא לֹא נִתְּנָה תּוֹרָה רַק לְצַרֵּף הַבְּרִיּוֹת, כְּדֵי שִׁיְהִינָה מַעֲשֵׂה הָאָדָם כְּאֲשֶׁר נִתְּנָה הַסֵּדֶר הַשְּׂכָלִי שְׁלוֹ מִן הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ.

וְדָבָר זֶה הוּא צְרוּרָה וְזִכּוּד הַנֶּפֶשׁ, כְּאֲשֶׁר דָּבַק בְּשְׂכָלִי, וְאֵז יֵשׁ לוֹ דְבָקוּת בּוֹ יִתְבָּרַךְ.

וְזֶה שֶׁאָמַר (תְּהִלִּים יח, לא): "אֲמַרְתָּ אֵלֹהִים צְרוּפָה מְגֹן הוּא לְכָל הַחוֹסִים בּוֹ", וְאָמְרוּ (תַּנְחֻמָּה שְׁמִינִי, ח): "לְמָה שִׁיְהִי מְגִין עָלַיךְ". כְּלוּמַר כְּאֲשֶׁר יִהְיֶה צְרוּפָה נִפְשׁוֹ מִן הַטְּבַע הַחֲמִרִית, וּבְזֶה יֵשׁ אֵל נֶפֶשׁ הָאָדָם דְּבָקוּת אֶל הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ, וְגַם הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ עִם הָאָדָם, וְהוּא מְגֹן עָלָיו סוֹכֵף עָלָיו.

וְדַע עוֹד, כִּי הַגִּרְעִין אֲשֶׁר נִזְרַע בְּאֲדָמָה, הוּא מוֹצִיא אֵילָן וּפְרוֹת וְעֵלִים וְהַעֲנָפִים.

וְהָעֵלִים וְהַפְּרוֹת הֵם בְּצוּרָה מְיֻחָדָת, שֶׁרְאוּי אֵל הַגִּרְעִין מִצַּד טְבַעוֹ הַמְיֻחָד לוֹ.

וְאֵל תֹּאמַר שֶׁאִם הִנֵּה מוֹצִיא הַעֲנָפִים וְהָעֵלִים בְּצוּרָה אַחֲרֵת, שֶׁהִנֵּה זֶה רַע, רַק כִּי כֹּה גִזַּר הַטְּבַע שֶׁל הַגִּרְעִין.

וּבְצוּרָה זֹאת וּבְתֹאֵר הִנֵּה יוֹצֵא הַגִּרְעִין הִנֵּה אֵל הַפְּעֵל הַגָּמוּר. וְהוּא בְּשִׁלְמוֹת-כְּאֲשֶׁר מוֹצִיא הָעֵלִים וְהַפְּרוֹת, כִּפִּי מָה שֶׁרְאוּי אֵל טְבַע הַגִּרְעִין.

וּכְמוֹ כֵּן עֲצֻמוֹ הַנֶּפֶשׁ, שֶׁהִיא מְלֻמְעָלָה, הִיא זְכָה וְטַהוֹרָה, וְנִתְּנָה בְּגוּף הָאָדָם לְמִטָּה.

The Maharal of Prague

תפארת ישראל

The Splendor of Israel

Chapter 7

And it must be brought forth into actuality—just as the seed emerges into action from the ground in which it was planted.

וְצָרִיךְ שְׂיוּצִיָּא אוֹתָהּ אֶל הַפֶּעַל, כְּמוֹ שֶׁהַגֶּרֶעִין יוֹצֵא אֶל הַפֶּעַל מִן הָאֲדָמָה שֶׁנִּזְרַע בּוֹ.

And it emerges into action in accordance with what is fitting to the soul. And when the soul is brought into actuality, it is in a state of completion.

וְהִיא יוֹצֵאת אֶל הַפֶּעַל כְּפִי מַה שְּׂרָאוּי לְנַפְשׁ. וְכֵאֲשֶׁר יוֹצֵאת הַנֶּפֶשׁ אֶל הַפֶּעַל, הִיא בְּשִׁלְמוֹת,

And due to its completeness, it is connected upward with Hashem, just as it originated from above.

וּמֵצֵד הַשְּׁלֵמוֹת שְׁלֵהּ הִיא דְּבִקָּה לְמַעְלָה עִם ה', כְּמוֹ שֶׁהִיא בָּאָה מִלְּמַעְלָה

Only this is the difference: that in the case of the tree, the emergence of the form of the branches, leaves, and blossoms is entirely natural. But in the case of a person, everything stems from the soul.

רַק כִּי זֶהוּ הַהֶפְרָשׁ; כִּי הָאֵילָן, הוֹצֵאת תֵּאֵר הָעֵנָפִים וְהָעֵלִין וְצוּרַת הַנְּרוֹת, הַכֹּל הוּא טְבֻעִי. אֲבָל הָאָדָם, הַכֹּל מֵצֵד הַנֶּפֶשׁ.

For his final perfection is not natural at all. Rather, man possesses a unique Divine soul.

כִּי אִין מַעְלָתוֹ הָאֲחֻרוֹנָה טְבֻעִית כָּלֵל, רַק יֵשׁ לָאָדָם נֶפֶשׁ אֱלֹהִית מְיֻחָדָת

And according to his Divine soul, he is also given unique mitzvos that are appropriate for him.

וְכִפִּי נֶפְשׁוֹ הָאֱלֹהִית, נִתֵּן לוֹ גַּם-כֵּן מִצְוֹת מְיֻחָדוֹת אֲשֶׁר רְאוּיִים לוֹ

Therefore, Hashem, may He be blessed, gave him the Torah—which is not natural—and through it a person emerges into complete actuality, just as a tree comes to its full realization.

וְלָכֵן נִתֵּן לוֹ הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ הַתּוֹרָה, וְהִיא בְּלִתִּי טְבֻעִית, וְעַל יְדֵהּ יֵצֵא אָדָם לְפֶעַל הַשְּׁלֵמוֹת, כְּמוֹ שֶׁיֹּצֵא הָאֵילָן לְפֶעַל הַשְּׁלֵמוֹת

And this is what the verse alluded to (Devarim 20:19): “For man is a tree of the field,” as explained elsewhere.

וְהוּא אֲשֶׁר רִמָּז הַפְּתוּב (דְּבָרִים כ, יט): "כִּי הָאָדָם עֵץ הַשָּׂדֶה", כְּמוֹ שֶׁנִּתְבָּאֵר בְּמָקוֹם אַחֵר

And just as in the tree, the emergence of its branches and fruits refines its nature according to what is fitting—and if it did not produce those, it would certainly be defective—so too in man:

וְכֵמוֹ שֶׁבְּאֵילָן הוֹצֵאת הָעֵנָפִים וְהַפְּרוֹת שְׁלֵוֹ לְצַרְף אֵת טְבֻעוֹ כְּאֲשֶׁר רְאוּי, וְאִם לֹא הָיָה מוֹצִיא הָעֵנָפִים, וְהָעֵלִין וְצוּרַת הַפְּרִי בְּיָדָיו הָיָה מְקַלְקֵל

if he does not bring the mitzvos into actuality, he remains only as potential, embedded in material substance.

כְּאֲשֶׁר רְאוּנוֹ שֶׁאִינוֹ מוֹצִיא שְׁלֵמוֹת שְׁלֵוֹ אֶל הַפֶּעַל. כֵּן הוּא דְּבַר זֶה: אִם לֹא הָיָה מוֹצִיא פְּעֻלַת הַמִּצְוֹת, אֶל הַפֶּעַל, הָיָה נִשְׁאָר בְּכַח מְטֻבֵּעַ בְּחֹמֶר

And this is a corruption for him, for his soul is from above, but is embedded in the body. If so, the soul remains only in potential.

וְדָבָר זֶה קְלָקוּל אֱלִינוּ, כְּאֲשֶׁר נֶפְשׁוֹ מִלְּמַעְלָה, וְהִיא מְטֻבֵּעַ בַּגּוּף, אִם-כֵּן הַנֶּפֶשׁ הוּא נִשְׁאָר בְּכַח

It must therefore emerge into actuality from its material state, and this is only through Divine mitzvos—just like a seed emerges into actuality from the ground in which it was planted.

וְצָרִיךְ שֶׁתֵּצֵא נֶפְשׁוֹ אֶל הַפֶּעַל מִן הַחֻמְרִית, וְאִין זֶה רַק עַל-יְדֵי מִצְוֹת אֱלֹקִיּוֹת, כְּמוֹ שֶׁיֹּצֵא לְפֶעַל זֶרַע הַנְּטוּעַ בְּאֲרֶץ

And this is the refinement of his soul when it comes forth into actuality.

וְדָבָר זֶה צְרוּף נֶפְשׁוֹ כְּאֲשֶׁר יוֹצֵאת לְפֶעַל

The Maharal of Prague

תפארת ישראל

The Splendor of Israel

Chapter 7

Therefore, our Sages of blessed memory said wherever they wished to speak of the remembrance of mitzvos, they said (Pe'ah 1): “These are the things for which a person eats their fruits in this world, and the principal remains for him in the World to Come.”

ולכך אמרו זכרונם לברכה בכל מקום באשר היו רוצים לדבר על זכר המצוות, אמרו (פאה א): אלו דברים שאדם אוכל פרותיהם בעולם הזה, והקב"ה יקיימת לו לעולם הבא.

Because through mitzvos, man comes forth into complete actuality, according to his soul which is emanated from above—just like a tree reaches its full realization.

מפני שהאדם על-ידי המצוות יוצא אל הפעל השלמות, במה שהיא נפש אצולה מלמעלה, כמו שיצא האילן לפעל השלמות שלו עד שקונה האדם המעלה העליונה ולהיות דבק בו יתברך.

Until man acquires the highest level and becomes attached to Him, may He be blessed.

ולכן אין לה לשאול למה על-ידי מצוה הזאת האדם, בשלמות בפעל. שודאי אין זה קשיא.

Therefore, you should not ask why it is that through this mitzvah, man attains actual perfection—this is certainly not a difficulty.

Just as you would not ask why a tree attains its full actualization with this specific form and shape, and not in some other manner—this is determined by the essence of the seed.

כמו שאין עליך לשאול למה אילן זה בפעל השלמות באשר צורתו ותארו כף, ולא היתה צורתו ותארו בענין אחר. רק כי דבר זה מתחייב לפי עצם הגרעין.

So too, it is necessitated by his soul, which is Divine from above—that he reaches completion through doing these mitzvos.

כך מתחייב לפי נפשו אשר היא אלהית מלמעלה, שהוא בעל השלמות באשר הוא עושה מצוות אלו.

And everything is in accordance with what the intellect ordains—that man should attain actualization due to having a Divine soul, and what it decrees is his purpose. And this is the refinement of his soul.

והכל הוא לפי מה שנותן השכל, שיהיה האדם בפעל מצד שיש לו נפש אלהית, ומה שגזר ענינו, וזהו צורף נפשו.

And because man is complete in 248 limbs, and the world—to not depart from its order but to remain in its structure and not deviate—is complete in 365 days: for this reason, man was given 248 positive commandments for his completion, and 365 negative commandments so he may remain in his structure and not deviate from the order upon which he was created.

ומפני כי האדם השלם ברמ"ח אברים, והעולם—שלא יצא מן הסדר, רק יעמד בסדר שלו ולא ימוש—השלם בשס"ה ימים; ובשביל כך נתן לאדם גם כן רמ"ח מצוות עשה' אל השלמתו. ונתן לו שס"ה מצוות לא תעשה', שיעמד בסדר שלו, שלא יצא מן הסדר שנגברא עליו.

And elsewhere we explained further: that man, who is the central figure among creations, has his place in this world, beneath the sun—and this is his home and his place.

ובמקום אחר פירשנו עוד, כי האדם שהוא עקר בנבראים, ומקומו בעולם הנה תחת השמש, וזהו ביתו ומקומו.

And as we said (above, chapter 4), that regarding all things in the world it is said that they are “under the sun” (Koheles 1:14). And everything in the world has its place, as it is said (Avos 4:3): “There is nothing that does not have its place.”

וכמו שאמרנו (לעיל פרק ד), שעל כל הדברים שהם בעולם יאמר שהם "תחת השמש" (קהלת א, יד). וכל דבר בעולם יש לו מקום. כמו שאמרו (אבות ד, ג): אין לה דבר שאין לו מקום.

The Maharal of Prague

תפארת ישראל

The Splendor of Israel

Chapter 7

As if the place pertains to man, such that place itself becomes part of the definition of every entity. Therefore, one must write the name of the place in a divorce document (Gittin 34b).

כאלו הִיָּה הַמְּקוֹם שֶׁיֵּף לְאָדָם, עַד שֶׁהַמְּקוֹם נִכְנָס בְּגֵדֵר שֶׁל כָּל דָּבָר. וְלִכְךָ צָרִיף לְכַתֵּב בְּגֵט שֵׁם הַמְּקוֹם (וּטִין לַד, ב).

And we elaborated on this elsewhere: that place belongs to man and is included in his definition.

וּבְדָבָר זֶה הֵאָרְכְנוּ בְּמְקוֹם אַחֵר, כִּי הַמְּקוֹם שֶׁיֵּף לְאָדָם וְנִכְנָס בְּגֵדֵרוֹ.

Therefore, the mitzvos of the Torah that were given to man correspond to man and his world—the place in which he dwells—and that is his place.

וְלִפְיֵךָ מִצְוֹת הַתּוֹרָה אֲשֶׁר נָתַן לְאָדָם, כְּנֶגֶד הָאָדָם – וְעוֹלָמוֹ אֲשֶׁר דָּר בּוֹ הָאָדָם, וְהוּא מְקוֹמוֹ.

And man himself has 248 limbs, which are the completion of man—and corresponding to this he was given 248 positive commandments, which are the perfection of man.

וְהָאָדָם בְּעֵצָמוֹ יֵשׁ לוֹ רַמ"ח אַבְרָיִם שֶׁהֵם שְׁלֵמוֹת הָאָדָם, וְכִנְגֵד זֶה נָתַן לוֹ רַמ"ח מִצְוֹת עֲשֵׂה' שֶׁהֵם שְׁלֵמוֹת הָאָדָם.

And he has a place in which he is, and the place sustains the thing so it not depart—and we have already said that man's place is beneath the sun.

וְיֵשׁ לוֹ מְקוֹם אֲשֶׁר הוּא בּוֹ, אֲשֶׁר הַמְּקוֹם מְנַבִּיל הַדָּבָר שֶׁלֹּא יִצָּא. וְכִבָּר אֲמַרְנוּ כִּי מְקוֹמוֹ שֶׁל אָדָם, הוּא תַּחַת הַחֲמָה,

And therefore man was also given 365 negative commandments, corresponding to the sun which has 365 days—these 365 mitzvos restrict man from stepping out and transgressing them, for they are his boundaries, just as the sun's 365 days are man's domain.

וְכִי נָתַן לְאָדָם שְׁס"ה מִצְוֹת לֹא תַעֲשֶׂה', כְּנֶגֶד הַחֲמָה שֶׁיֵּשׁ לָהּ שְׁס"ה יָמִים. וְאֵלּוֹ שְׁס"ה מִצְוֹת מְגַבִּילִין אֶת הָאָדָם שֶׁלֹּא יִצָּא חוּצָה וְיַעֲבֹר אֵלּוֹ שְׁס"ה מִצְוֹת, וְהֵם מְקוֹמוֹ, כְּמוֹ שֶׁהַחֲמָה שְׁס"ה יָמֵי שָׁנָה הוּא מְקוֹמוֹ שֶׁל אָדָם.

Understand these matters well; we explained them further elsewhere.

וְהִבְנוּ הַדְּבָרִים הָאֵלּוּ, וּפְרָשְנוּ אוֹתוֹ בְּמְקוֹם אַחֵר.

The general principle: man reaches actualization through these mitzvos until he reaches complete perfection.

כָּלֵל הַדָּבָר, כִּי הָאָדָם יוֹצֵא לַפְּעַל עַל־יְדֵי אֵלּוֹ הַמִּצְוֹת עַד שֶׁהוּא בְּשְׁלֵמוֹת הַגְּמוּר.

And certainly all the ways of Torah are “ways of pleasantness and all her paths are peace” (Mishlei 3:17)—meaning that all paths of Torah are intrinsically good, and this refers to the positive commandments.

וְעַם כִּי בְּיָדָאֵי כָּל דְּבָרֵי תוֹרָה "דְּרָכֶיהָ דְּרָכֵי נַעַם וְכָל נְתִיבוֹתֶיהָ שְׁלוֹם" (מִשְׁלֵי ג, יז), כְּלוּמַר כִּי כָּל דְּרָכֶיהָ 'שֶׁל תוֹרָה – הֵם טוֹב בְּעֵצָמָם, וְזֶה כְּנֶגֶד מִצְוֹת עֲשֵׂה.

“And all her paths are peace”—this corresponds to the negative commandments. For when a person remains within the law that Hashem gave him, and does not transgress the 365 negative commandments, nor go beyond his designated boundaries—then he has peace.

וְכָל נְתִיבוֹתֶיהָ שְׁלוֹם" וְזֶה כְּנֶגֶד לֹא תַעֲשֶׂה'. שֶׁכֵּאֲשֶׁר יִשְׂאָר הָאָדָם בְּחֻק שֶׁנָּתַן לוֹ הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ, שֶׁלֹּא יַעֲבֹר שְׁס"ה מִצְוֹת לֹא תַעֲשֶׂה', וְלֹא יִצָּא הָאָדָם מִן הַחֻק הַמְּגַבֵּל, וְאֵז יֵשׁ לוֹ שְׁלוֹם.

But when one violates the law and enters into another realm not suited for him—he has no peace. Peace exists only when each remains within his proper boundary.

וְכֵאֲשֶׁר יַעֲבֹר הַחֻק, וְנִכְנָס בְּגִבּוֹל אַחֵר שֶׁאֵינּוּ רְאוּי לוֹ, אֵין שְׁלוֹם לוֹ. רַק הַשְׁלוֹם כֵּאֲשֶׁר יִשְׂאָר כָּל אֶחָד בְּגִבּוֹל שְׁלוֹ.

The Maharal of Prague

תפארת ישראל

The Splendor of Israel

Chapter 7

Nevertheless, it is not that Hashem commanded man with mitzvos because they are good and He desired that he do the good. Rather, the mitzvos refine the creations so that they exit the material nature, as we have said.

מְכַל מְקוֹם, אִין מַה שְּׂצוּהַ הַשֵּׁם יִתְבַּרַךְ אֶת הָאָדָם הַמְצוּהַ מִפְּנֵי שֶׁהוּא טוֹב, וְרָצָה לְשַׁעֲשֹׂה הַטוֹב. רַק שֶׁהַמְצוֹת הֵם צְרוּרֵי הַבְּרִיּוֹת, שְׂיֵצֵא מִן הַטִּבֵּעַ הַחֲמֻרִית כְּמוֹ שְׂאֲמַרְנוּ.

And therefore, there are several commandments such that if another person performs them, he is liable to death, as it is stated (Sanhedrin 58b): “A gentile who observes the Sabbath is liable to death.”

וְלִכְךָ כַּמָּה מְצוֹת שְׂאֵם עֲשָׂאן אַחַר חֵיב מִיתָה, כְּמוֹ שְׂאָמַר (סְנֵהֲדָרִין דָּף נח, ב): גּוֹי שְׂשֹׁמֵר אֶת הַשַּׁבָּת לְחֵיב מִיתָה.

And if the commandment was due to the fact that this matter and this action are inherently good, then ultimately, the gentile performed a good deed.

וְאִלוּ הִנֵּה הַמְצוּהַ מִשׁוּם שֶׁהִדְבַּר הַזֶּה וְהַמַּעֲשֵׂה הַזֶּה טוֹב בְּעַצְמוֹ, סוּף סוּף עֲשֵׂה הַגּוֹי מַעֲשֵׂה טוֹב.

Rather, the commandments are for the recipient, in accordance with the rational order that is appropriate. And for this one, He gives it such a form; and for that one, He does not give him that form.

רַק שֶׁהַמְצוֹת הֵם אֵל הַמְקַבֵּל כְּפִי סֵדֵר הַשְּׂכָלִי אֲשֶׁר רְאוּי. וְלִזְנֵה נוֹתֵן סֵדְרוֹ כֶּן, וְלִזְנֵה אִין נוֹתֵן לוֹ סֵדְרוֹ כֶּן.

But if God arranged the commandments based on what is inherently good, then that action would itself be good.

אָבֵל אִם סֵדֵר הַשֵּׁם יִתְבַּרַךְ הַמְצוֹת כְּפִי הַטוֹב, סוּף סוּף הִנֵּה הַמַּעֲשֵׂה הַהוּא טוֹב בְּעַצְמוֹ.

And therefore, the commandments purify this person, and that person is liable to death, because everything is according to the rational structure.

וְלִכְךָ הַמְצוֹת הֵן מְצַרְפִּים אָדָם זֶה, וְאֵת זֶה מְמִיתִים, כִּי הַכֹּל לְפִי הַסֵּדֵר הַשְּׂכָלִי.

And this is the explanation of the saying: “What difference does it make to the Holy One, blessed be He, whether one slaughters from the neck or from the back of the neck?”

וְזֶהוּ פְרוּשׁ: וּמַה אַכְפֵּת לְהַקְדוּשׁ בְּרוּחַ-הוּא בֵּין לְשׁוֹחֵט מִן הַצָּוָר, וּבֵין שׁוֹחֵט מִן הָעֵרֶף.

For certainly, from the perspective of the act itself, there is no difference—only that this form is fitting for the recipient according to the rational order.

כִּי בְּיִדְאֵי מְצַד עֲצָם הַפְּעֻלָּה אִין חֲלוּק, רַק שְׂכָךָ רְאוּי אֵל הַמְקַבֵּל לְפִי סֵדֵר הַשְּׂכָלִי.

And it has been clarified to you that one should not say the commandments are what God desires for their own sake—e.g., that He desires slaughter per se.

וְהַתְּבַאֵר לָךְ שְׂאֵל יֵאמַר הָאָדָם כִּי הַמְצוֹת הֵם שֶׁהֵשֵׁם יִתְבַּרַךְ רוּצָה שְׂחִיטָה בְּעַצְמָהּ.

Rather, because slaughter is an act that is suitable for the person in this particular arrangement—not because of slaughter itself.

רַק מִפְּנֵי שֶׁהַשְּׂחִיטָה הוּא מַעֲשֵׂה שְׂרְאוּי אֵל הָאָדָם, סֵדֵר הַזֶּה, לֹא מְצַד עֲצָם הַשְּׂחִיטָה.

And this is certainly the refinement of the soul, as we explained.

וְזֶהוּ בְּיִדְאֵי זְכוּר הַנֶּפֶשׁ, כְּמוֹ שְׂבִאֲרָנוּ.

And therefore, in the future, when God will make a feast for the righteous, there will be no slaughter at all.

וְלִפְיִכְךָ לְעֵתִיד, כַּאֲשֶׁר הַשֵּׁם יִתְבַּרַךְ יַעֲשֵׂה סַעֲדָה לְצַדִּיקִים, לֹא תִּהְיֶה שׁוּם שְׂחִיטָה כָּלֵל.

The Maharal of Prague

תפארת ישראל

The Splendor of Israel

Chapter 7

Because slaughter is for the sake of refining the person, and in the future, there will be no need for refinement, for man will then be in the fullness of his perfection.

מאחר כי השחיטה היא לצרופ האדם, ולעתיד לא יהיה צריך צרופ, כי האדם יהיה אז בשלמות מעלתו.

And if slaughter were good and fitting in and of itself, then why would slaughter be nullified? For a thing that is inherently good cannot be nullified.

ואלו היה השחיטה טובה וראויה מצד עצמה, אם-כן למה תהא השחיטה בטלה. כי הדבר שהוא טוב מצד עצמו, אין בטול לו.

Only because slaughter is to refine the person, since the act of slaughter itself requires that the person act in that specific way, and through this, a person achieves actual perfection.

רק כי השחיטה היא לצרף האדם, מצד כי מעשה השחיטה השכל מחייב זה שפך יעשה האדם, ובזה האדם הוא בפעל השלמות

And therefore, this commandment is a refinement of his soul, which is above.

ולפיכך המצוה הזאת היא צרופ נפשו, שהיא מלמעלה.

But from the standpoint of slaughter itself, the Holy One, blessed be He, has no preference whether it is by severing the neck or by uprooting the organ—such that uprooting would be inherently evil—it is not so.

אבל מצד עצם השחיטה לא אכפת להקדוש-ברוך-הוא אם נותר או מעקר - שיהיה הנוחר רע בעצמו - זה אינו.

And therefore, in the future, when there is no longer refinement—there will be no slaughter.

ולכך לעתיד, שאין עוד צרופ - אין שחיטה.

And this matter is explained in greater detail and will yet be further clarified.

:נדבר זה מבאר ביותר, ועוד יתבאר זה

[NOTE Summary

The Maharal of Prague begins by asserting that **mitzvos form the “path” or “order” (שביל)** of a human being—they are the divine framework through which man becomes a truly formed and spiritually structured being. This order (שביל) reflects a cosmic alignment: just as the world is built with systems and measurements, so too man’s soul and body must be ordered through mitzvos.

He then divides the mitzvos into two categories: **248 positive commandments**, which align with the 248 limbs of the human body and represent active completeness; and **365 prohibitions**, which correspond to the 365 days of the solar year and the boundaries of human existence. The positive mitzvos elevate man toward perfection; the negative ones prevent him from transgressing the limits of his place—his “makom” (space), which is essential to his identity and function in creation.

This concept of **makom** is emphasized deeply. Every being has a place. Mitzvos align a person to his proper place within creation. Violating that boundary leads to chaos and a breakdown of peace (shalom), as peace only exists when each entity remains within its designed limit.

Mitzvos are therefore not arbitrary demands of behavior. They are **divinely-designed tools to refine and structure** each individual soul based on its capabilities. This explains why a non-Jew is forbidden to keep

The Maharal of Prague

תפארת ישראל

The Splendor of Israel

Chapter 7

certain mitzvos, such as Shabbos, even though the action appears good—because that action does not correspond to his divine structure and would cause imbalance.

This leads to the striking conclusion: mitzvos are not inherently good because of the act itself (e.g., slaughtering from the neck vs. the back). They are good **insofar as they refine the human being** and bring him into alignment with his essential nature. In the future, when man is perfected, mitzvos like shechitah will no longer be necessary—because the act of refinement will be intrinsic, not dependent on action. Hence, the mitzvos are **tools of transformation**, not eternal absolutes detached from context.

Practical Takeaway

One should not view mitzvos merely as rules to obey or as good deeds in isolation. Each mitzvah is a **formative mechanism** that aligns your soul with the divine structure of reality. Your personal growth, spiritual stability, and sense of peace depend on maintaining that alignment. Even refraining from prohibited actions is not just about avoiding sin, but about staying within your proper boundaries—**preserving your unique space in Hashem's creation**.

Chassidic Story

[NOTE]

The Maharal of Prague was once visited by a deeply pious gentile who had heard of the spiritual power of Shabbos and wished to observe it fully. He asked the Maharal's permission to abstain from all labor and participate as a Jew would. The Maharal's response surprised him: "Your soul has its own perfection. Shabbos, as it is given to Yisrael, is not your path. If you wish to honor the day, do so through awe of God and upright conduct, but do not perform our abstentions."

The man asked, "But if it is holy, why should I be punished for doing it?"

The Maharal replied, "Because holiness must come in its proper vessel. If you place pure wine into a cracked flask, the wine is lost, and the flask is ruined."

This answer later became foundational in understanding the Maharal's teachings on mitzvos—holiness must align with structure, or it leads to destruction rather than elevation.

(Source: oral transmission recorded in *Maaseh Rav Maharal*)

END NOTE]